

[Kim Bøhnke]

ne næste år ville få en rentebesparelse på over 25 mia. kr., og det er mere end rigeligt til at dække de mange udbetalinger, de forskellige fonde har forpligtet sig til, og dernæst ville det sikre en væsentlig forbedring af statens budget.

Regeringen gør meget ud af at fortælle, at der er sket beskedne fald i det såkaldte skatte-tryk, og vi deltager da gerne i glæden. Og hvis ikke andre vil minde om det, vil vi da gerne selv: Netop de seneste års skatte- og afgiftslettelser er sket i et samarbejde mellem netop Fremskridtspartiet og regeringen.

Men rigtig glade bliver vi sandt at sige ikke, for de årlige driftsunderskud burde have været indregnet. Et årligt driftsunderskud er jo egentlig udtryk for ikkerealiserede skatter. Det vil derfor være langt mere ærligt, om de årlige underskud på DAU-saldiene var blevet indregnet i skattetryksopgørelserne. Sådant en beregning er ikke så ligetil, men f.eks. har bladet Arbejdslederen i nr. 10 fra indeværende år lavet en beregning, der viser, at indkomstskatterne skulle stige med 15 pct., hvis vi skulle have finansieret underskuddet for i år.

Og for at give et indtryk af, hvor galt det egentlig står til og har stået til i de seneste år, har jeg for nemheds skyld indregnet de seneste års underskud i form af f.eks. en højere momsprocent. Hvis underskuddet i 1988 var blevet opkrævet i moms, havde vi haft en moms på 27 pct. I 1989 ville momsen have været på 28 pct. og i 1990 29 pct., og så tager vi rigtig fat i 1991 – altså i indeværende år – dér ville befolkningen skulle have betalt 33 pct. i moms, hvis underskuddet skulle have været finansieret ved hjælp af momsen.

Sådanne hårrejsende kendsgerninger viser, hvor galt det står til, og de viser, at vi er nødt til at tage alvorligt fat omkring underskudsproblemet. Regeringen har ganske vist gjort det til en modesag at tale om krone til krone-finansiering, men hvorfor skal statens udgifter ikke finansieres krone til krone? Hvorfor går regeringen ikke ud og siger ærligt til befolkningen: Ja, vi har frådset, og nu bliver momsen altså på 33 pct., eller indkomstskatten bliver forhøjet med 15 pct.? Det gør man selvfølgelig ikke, for ikke alene ville det give oprør i befolkningen, det ville givetvis også give anledning til en vælgerflugt, som man aldrig nogen sinde har set magen til. Men hvis man gjorde det, ville det være ærligt, i stedet for at man bare skubber gælden foran sig.

Så har regeringen også gjort meget ud af at fortælle, hvor vigtigt det er at stå fast på det udgiftspolitiske måltal på 245 mia. kr. Men sandt at sige: Et udgiftspolitisk måltal på 245 mia. kr. er jo ikke rigtigt; man skal jo trække underskuddet fra, så det udgiftspolitiske måltal for 1992 burde rettelig være på 212 mia. kr., frem for at man accepterer underskuddet. 212 mia. kr. og ikke en øre mere! Det ville være ærlig politik, og ikke som nu, hvor man blot puffer en vold af gæld foran sig, en vold, som det vil koste vore efterkommere enormt slid at komme af med igen.

Dertil kommer så selve fremkomsten af det udgiftspolitiske måltal, og det diskuteres jo meget, og på mange punkter er det vel mere udtryk for politik eller, ja, man fristes til at sige en polemisk afgørelse. Vi har sagt det før, og jeg vil gerne gentage det ved denne lejlighed, at det efter vores mening er ganske absurd, at man fra regeringens og særlig fra finansministerens side opererer med disse udgifter, der posteres som negative indtægter, og indtægter, der posteres som negative udgifter. Jeg ved ikke, om de seneste Stingermissilindkøb indgår i den nævnte terminologi, siden man kan få dem gjort til en besparelse.

I det hele taget er regeringen jo særdeles aktiv, når det gælder nye smarte formuleringer og bortforklaringer. Ved finanslovens offentliggørelse havde finansministeren fejlet nok så mange milliarder kroner ind under begrebet »tekniske korrektioner«. I seneste budgetoversigt har man fundet på et nyt udtryk; nu hedder det »forretningsmæssige årsager«, når man har problemer. Disse årsager er i ganske klar dansk tale, at regeringen ikke har kunnet få solgt sine Tele Danmark-aktier, fordi den finansielle rådgiver, Unibank, har frarådet regeringen at sælge, så længe der er problemer med det juridisk holdbare i hele Tele Danmark-konstruktionen.

Da regeringen bruger disse engangsindtægter til at udfylde hullerne i driftsbudgettet, ja, så får DAU-saldoen et gok på lidt over 2 mia. kr. i år. Jeg kan ikke frasige mig fristelsen til at sige, at netop Fremskridtspartiet gang på gang har advaret imod, at man bruger engangsindtægter på driften. Nu ser vi altså resultatet, når engangsindtægterne ikke kommer.

For at vende tilbage til krone til krone-begrebet, så skriver regeringen i sin Østeuropa-